

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(ต. ๒๒) ๑๗/๑

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๑๐๙/๒๕๕๔
คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๑๐๖๒/๒๕๕๔

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๑๕ เดือน มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๙

ระหว่าง

นางอุทัยวรรณ ศรีนาดี ที่ ๑
นางลักขณา มณีสุคนธ์ ที่ ๒

ผู้ฟ้องคดี

ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านลำพะเนียง ที่ ๑
ศึกษาธิการจังหวัดนครราชสีมา

(ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา
นครราชสีมา เขต ๗ หรือผู้อำนวยการสำนักงาน
เขตพื้นที่ศึกษานครราชสีมา เขต ๗ เดิม) ที่ ๒
กศจ. นครราชสีมา

(อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครราชสีมา เขต ๗

หรือ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่ศึกษานครราชสีมา เขต ๗ เดิม) ที่ ๓ ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย
(อุทธรณ์คำพิพากษา)

ผู้ฟ้องคดีทั้งสองยื่นอุทธรณ์คำพิพากษา ในคดีหมายเลขดำที่ ๙๙/๒๕๕๐
หมายเลขแดงที่ ๕๑๓/๒๕๕๔ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองนครราชสีมา)

/โดยที่...

โดยที่ได้มีการตราพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๓ และพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๓ ประกอบกับรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการได้มีประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง การกำหนดและแก้ไขเปลี่ยนแปลงเขตพื้นที่การศึกษาเป็นเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ลงวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๕๓ กำหนดให้เขตพื้นที่ศึกษานครราชสีมา เขต ๗ เปลี่ยนแปลงเป็นเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครราชสีมา เขต ๗ ตั้งอยู่ที่อำเภอชุมพวง นอกจากนี้พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๓ ได้บัญญัติให้มีคณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาประจำเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา เรียกโดยย่อว่า "อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา" จึงมีผลให้อำนาจและหน้าที่ของผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่ศึกษานครราชสีมา เขต ๗ และ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่ศึกษานครราชสีมา เขต ๗ โอนไปเป็นของผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครราชสีมา เขต ๗ และ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่ศึกษาประถมศึกษานครราชสีมา เขต ๗ ตามลำดับ จึงถือว่าผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครราชสีมา เขต ๗ เป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แทนผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่ศึกษานครราชสีมา เขต ๗ และ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่ศึกษาประถมศึกษานครราชสีมา เขต ๗ เป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แทน อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่ศึกษานครราชสีมา เขต ๗ และให้ถือว่าบรรดาถ้อยคำสำนวนทั้งหลายที่ระบุหรืออ้างถึงผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่ศึกษานครราชสีมา เขต ๗ และ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่ศึกษานครราชสีมา เขต ๗ เป็นการระบุหรืออ้างถึงผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครราชสีมา เขต ๗ และ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่ศึกษาประถมศึกษานครราชสีมา เขต ๗ ตามลำดับ ต่อมา ได้มีคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ ๑๑/๒๕๕๙ เรื่อง การบริหารราชการของกระทรวงศึกษาธิการในภูมิภาค ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๕๙ ทำให้มีการโอนอำนาจหน้าที่ของผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครราชสีมา เขต ๗ ในคดีนี้เฉพาะงานที่เกี่ยวกับ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาไปเป็นอำนาจหน้าที่ของศึกษาธิการจังหวัดนครราชสีมา และคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ ๑๐/๒๕๕๙ เรื่อง การขับเคลื่อนการปฏิรูปการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการในภูมิภาค ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๕๙ ทำให้มีการโอนอำนาจหน้าที่ของ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่ศึกษาประถมศึกษานครราชสีมา เขต ๗ ไปเป็นอำนาจ

/หน้าที่...

หน้าที่ของ กศจ. นครราชสีมา จึงถือว่าศึกษาธิการจังหวัดนครราชสีมาเป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แทนผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครราชสีมา เขต ๗ และ กศจ. นครราชสีมา เป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แทน อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครราชสีมา เขต ๗ และให้ถือว่าบรรดาถ้อยคำสำนวนทั้งหลายที่ระบุหรืออ้างถึง ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครราชสีมา เขต ๗ และ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครราชสีมา เขต ๗ เป็นการระบุหรืออ้างถึงศึกษาธิการจังหวัดนครราชสีมาและ กศจ. นครราชสีมา ตามลำดับ

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองฟ้องและแก้ไขเพิ่มเติมคำฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งโรงเรียนบ้านสำพะเนียง เรื่อง เลื่อนชั้นเงินเดือนข้าราชการครู/ลูกจ้างประจำของโรงเรียนบ้านสำพะเนียง ครั้งที่ ๒ (๑ ตุลาคม ๒๕๕๙) โดยที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองไม่ได้รับการเลื่อนชั้นเงินเดือน ผู้ฟ้องคดีทั้งสอง เห็นว่าเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากในการมีคำสั่งดังกล่าวมิได้มีการแจ้งข้อเท็จจริงและมีได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้โต้แย้งข้อเท็จจริงและแสดงพยานหลักฐาน ก่อนมีคำสั่ง และมูลเหตุที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองไม่ได้รับการเลื่อนชั้นเงินเดือน ผู้ฟ้องคดีทั้งสอง เชื่อว่ามีสาเหตุมาจากกรณีที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้ร้องทุกข์เกี่ยวกับพฤติการณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีพฤติการณ์เรียกรับผลประโยชน์ที่มิควรได้ โดยชอบด้วยกฎหมาย เลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม ไม่ปฏิบัติตามกฎหมายหรือระเบียบ ละเลยต่อหน้าที่ที่ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ล่าช้าเกินสมควร เรียกรับผลประโยชน์ เพื่อแลกกับการประเมินเพื่อเลื่อนวิทยฐานะของข้าราชการครูภายในโรงเรียนและของผู้ฟ้องคดีทั้งสอง ขาดทักษะในการบริหารจัดการบุคลากรไม่เหมาะสมกับความรู้ความสามารถ ใช้เงินผิดวัตถุประสงค์ ทำให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เกิดความโกรธแค้น จึงหาทางกลั่นแกล้งลงโทษทางวินัยโดยไม่เป็นธรรม มีการแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงกับผู้ฟ้องคดีทั้งสอง โดยไม่มีข้อกล่าวหา อันเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้ทำหนังสือขอทราบผลการร้องทุกข์ดังกล่าวจำนวนห้าครั้ง แต่ก็ไม่ได้รับทราบผลการพิจารณาแต่อย่างใด และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กล่าวอ้างว่าผู้ฟ้องคดีทั้งสองจะต้องถูกลงโทษทางวินัย นอกจากนี้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้สั่งการให้คณะกรรมการประเมินผลการปฏิบัติงานที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่งตั้งขึ้นเพื่อให้ประเมินผลการปฏิบัติงานในรอบปีสำหรับการเลื่อนชั้นเงินเดือน/ค่าจ้าง

/ให้คะแนน...

ให้คะแนนของผู้ฟ้องคดีทั้งสองต่ำกว่าเกณฑ์ และสั่งการให้เจ้าหน้าที่ธุรการของโรงเรียนตรวจสอบ
 วันลาของผู้ฟ้องคดีทั้งสอง โดยผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือลงวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๔๙
 ชี้แจงเกี่ยวกับวันลา ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือโรงเรียนบ้านสำพะเนียง
 ที่ ศธ ๐๔๐๖๘.๐๖๐/๑๘๙ ลงวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๔๙ ให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ชี้แจงข้อเท็จจริง
 อีกครั้งหนึ่ง ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้มีหนังสือลงวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๔๙ ชี้แจงข้อเท็จจริงแล้ว
 แต่คณะกรรมการดังกล่าวก็ได้เสนอไม่เลื่อนขึ้นเงินเดือนให้แก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสอง อ้างว่า
 ผู้ฟ้องคดีทั้งสองขาดราชการ โดยที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้ทราบเรื่องการขาดราชการเมื่อได้รับทราบ
 คำสั่งเลื่อนขึ้นเงินเดือนดังกล่าวแล้ว สำหรับกรณีที่มีการอ้างว่าผู้ฟ้องคดีทั้งสองขาดราชการ
 มีมูลเหตุมาจากก่อนปิดภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๔๘ (วันที่ ๑ เมษายน ถึงวันที่ ๑๕ พฤษภาคม)
 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ใช้อำนาจออกคำสั่งให้คณะกรรมการมาปฏิบัติหน้าที่ในวันปิดภาคเรียน
 เพื่อกลับแกลังให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองขาดราชการในวันปิดภาคเรียน โดยไม่ปฏิบัติตามขั้นตอน
 ของกฎหมายและไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙
 ผู้ฟ้องคดีทั้งสอง (ที่ถูกคือ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑) มีหนังสือลงวันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๔๙ ร้องทุกข์ต่อ
 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และร้องทุกข์ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จำนวน ๓ ครั้ง คือ หนังสือลงวันที่ ๘
 มิถุนายน ๒๕๔๙ วันที่ ๕ กันยายน ๒๕๔๙ และวันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๔๙ แต่ไม่ได้รับแจ้ง
 ผลการพิจารณา อันเป็นการไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๑๒๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครู
 และบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และเป็นกรกลับแกลังหาเหตุไม่เลื่อนขึ้นเงินเดือน
 ให้แก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสอง นอกจากนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ใช้อำนาจโดยมิชอบ
 ออกคำสั่งย้ายให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองไปช่วยราชการนอกพื้นที่ ทำให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้รับความ
 ความเดือดร้อนเพิ่มภาระค่าใช้จ่าย และเมื่อผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้ทำหนังสือขอย้ายไปช่วยราชการ
 ที่โรงเรียนในเขตพื้นที่การศึกษานครราชสีมา เขต ๑ เพื่ออยู่ร่วมกับครอบครัวและบรรเทา
 ความเดือดร้อน แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ก็ปฏิเสธ โดยอ้างว่าขาดอัตรากำลัง และปฏิเสธสิทธิ
 ในเรื่องค่าใช้จ่ายที่เกิดจากคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เช่น สิทธิในการเบิกเงินค่าเช่าบ้าน
 ข้าราชการเพื่อชำระราคาเช่าซื้อบ้านเพื่ออยู่อาศัยตามพระราชกฤษฎีกาค่าเช่าบ้านข้าราชการ
 พ.ศ. ๒๕๒๗ และกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติเลื่อนขึ้นเงินเดือน/ค่าจ้าง ของข้าราชการครู
 และบุคลากรทางการศึกษาในสังกัด ก็มีได้นำเรื่องร้องทุกข์ขอความเป็นธรรมของผู้ฟ้องคดีทั้งสอง

/ไปประกอบ...

ไปประกอบการพิจารณา ทำให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองไม่ได้รับความเป็นธรรม ผู้ฟ้องคดีทั้งสอง จึงฟ้องคดีนี้ต่อศาลปกครอง

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยมิชอบด้วยกฎหมาย
๒. เพิกถอนคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครราชสีมา เขต ๗ ที่ ๓๔๓/๒๕๔๙ เรื่อง เลื่อนชั้นและอันดับเงินเดือนข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ลงวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๔๙ เฉพาะส่วนที่ผิดกฎหมาย
๓. ให้แก้ไขสมุดประวัติ (ก.พ. ๗) ในส่วนที่ลงโทษผู้ฟ้องคดีทั้งสองขาดราชการ
๔. ให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ มีสิทธิเบิกค่าเช่าบ้านข้าราชการตามพระราชกฤษฎีกา ค่าเช่าบ้านข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๒๗ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๓๐
๕. เพิกถอนคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครราชสีมา เขต ๗ ที่ ศธ ๐๔๐๖๘/๔๖๙๑ ลงวันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๙ เรื่อง ให้ข้าราชการครูไปช่วยราชการ และให้ย้ายผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ไปช่วยราชการที่โรงเรียนบ้านจอหอ หรือโรงเรียนบ้านระกาย หรือโรงเรียนบ้านโคกไผ่ - นาย อำเภอมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา หรือโรงเรียนใด โรงเรียนหนึ่งตามคำร้องขอย้าย ลงวันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๙

ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องข้อหาที่ขอให้ศาลสั่งให้ย้ายไปช่วยราชการที่โรงเรียนบ้านจอหอ หรือโรงเรียนบ้านระกาย หรือโรงเรียนบ้านโคกไผ่ - นาย อำเภอมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา หรือโรงเรียนใดโรงเรียนหนึ่งตามคำร้องขอย้ายของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ไว้พิจารณา โดยไม่มีคู่กรณีฝ่ายใดอุทธรณ์ ต่อมา ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งเพิกถอนกระบวนการพิจารณาที่รับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีทั้งสองในข้อหาที่ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ มีสิทธิเบิกค่าเช่าบ้านข้าราชการไว้พิจารณาและมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องข้อหาดังกล่าวไว้พิจารณา ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้ยื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งไม่รับคำฟ้องข้อหาดังกล่าว ศาลปกครองสูงสุดได้มีคำสั่งที่ ๒๓๐/๒๕๕๔ โดยมีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามให้การว่า ในการพิจารณาเลื่อนชั้นเงินเดือน ครั้งที่ ๒ (๑ ตุลาคม ๒๕๔๙) จะพิจารณาการปฏิบัติหน้าที่ของครูและเจ้าหน้าที่ของโรงเรียน ตั้งแต่เดือนเมษายน ถึงเดือนกันยายน ๒๕๔๙ โดยที่โรงเรียนบ้านลำพะเนียงมีคำสั่ง

ที่ ๑๔/๒๕๔๙...

ที่ ๑๔/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๔๙ แต่งตั้งคณะกรรมการจัดทำรายงานการพัฒนาคุณภาพการศึกษาประจำปีของสถานศึกษา ซึ่งในการประชุมครั้งที่ ๑๒/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๔๙ วาระที่ ๑.๑ ประธานในที่ประชุมได้แจ้งให้ทราบเกี่ยวกับการทำแผนงานต่างๆ ของโรงเรียน เช่น แผนปฏิบัติการประจำปี ๒๕๔๙ แผนปฏิบัติราชการ งบประมาณประจำปี ปฏิทินปฏิบัติงาน โครงการแต่ละงาน รายงานการประเมินตนเองของสถานศึกษา (SSR) รายงานการพัฒนาคุณภาพการศึกษา รายงานการประเมินตนเองของข้าราชการครู (SAR) เอกสารธุรการประจำชั้น/แบบ ปพ. ต่างๆ เอกสารคำนวณต้นทุนการผลิต ซึ่งต้องทำให้เสร็จก่อนปิดภาคเรียน ถ้าทำไม่เสร็จไม่ต้องปิดเรียน ให้ครูมาทำงานปกติ ต่อมา ในการประชุมครั้งที่ ๑๓/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๒๘ มีนาคม ๒๕๔๙ วาระที่ ๔.๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ให้ที่ประชุมลงมติในการกำหนดส่งงานต่างๆ เพื่อจะได้เสร็จทันตามกำหนดเวลา ถ้าไม่เสร็จต้องทำต่อในช่วงปิดภาคเรียน แต่จากการตรวจสอบบัญชีลงเวลาการปฏิบัติราชการของข้าราชการโรงเรียนบ้านลำพะเนียงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ขาดราชการในระหว่างวันที่ ๓ ถึงวันที่ ๗ เมษายน ๒๕๔๙ โดยไม่ทราบสาเหตุ และผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ขาดราชการวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๔๙ โดยไม่ทราบสาเหตุ โรงเรียนบ้านลำพะเนียงได้มีหนังสือที่ ศธ ๐๔๐๖๘.๐๖๐/๑๒๑ ลงวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๐ (ที่ถูกคือ ลงวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๔๙) ให้ตรวจสอบวันลาของข้าราชการครูในสังกัด โดยให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ยืนยันว่าวันที่ ๓ ถึงวันที่ ๗ เมษายน ๒๕๔๙ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ได้มาปฏิบัติราชการ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้ชี้แจงว่าตามที่โรงเรียนให้ข้าราชการครูไปปฏิบัติราชการในวันปิดภาคเรียนนั้นเป็นการละเมิดสิทธิ เพราะเป็นวันปิดภาคเรียน หากไม่มีเหตุจำเป็นที่จะทำให้ทางราชการเสียหายหรือเกิดเหตุเร่งด่วน ถ้าไม่ปฏิบัติจะเกิดความเสียหายแก่ชาติบ้านเมืองเป็นอย่างยิ่ง เช่น เกิดอุทกภัย ภัย วาตภัย วินาศภัย และผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้ยื่นหนังสือลงวันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๔๙ ร้องทุกข์ขอความเป็นธรรมต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ยื่นหนังสือลงวันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๙ ร้องทุกข์ขอความเป็นธรรมต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซึ่งเป็นคณะกรรมการผู้มีอำนาจพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ได้พิจารณาการร้องทุกข์ของผู้ฟ้องคดีทั้งสองในการประชุมครั้งที่ ๑๐/๒๕๕๐ เมื่อวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๕๐ โดยลงมติว่า ที่โรงเรียนบ้านลำพะเนียงมีคำสั่งที่ ๑๔/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๔๙ แต่งตั้งคณะกรรมการจัดทำรายงานการพัฒนาคุณภาพการศึกษาประจำปีของสถานศึกษาชอบด้วยกฎหมายแล้ว ส่วนกรณีไม่ได้เลื่อนขึ้นเงินเดือนครั้งที่ ๒

/(๑ ตุลาคม ๒๕๔๙)...

(๑ ตุลาคม ๒๕๔๙) ให้แก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองนั้น เนื่องจากผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนของทางราชการ โดยขาดราชการ ๑๐ ครั้ง เป็นเวลา ๙ วันครึ่ง และส่วนผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนของทางราชการ โดยขาดราชการ ๑ ครั้ง ๑ วัน คือ วันที่ ๓ เมษายน ๒๕๔๙ เป็นไปตามข้อ ๗ ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการเลื่อนขั้นเงินเดือน พ.ศ. ๒๕๔๔ ซึ่งกำหนดว่า ข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งจะได้รับการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนครั้งหนึ่งในแต่ละครั้ง ต้องอยู่ในหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้... (๔) ในกรณีที่แล้วมาต้องไม่ขาดราชการโดยไม่มีเหตุอันสมควร กรณีที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองอ้างว่าการที่โรงเรียนให้ข้าราชการครูไปปฏิบัติราชการในวันปิดภาคเรียนเป็นการละเมิดสิทธิ เพราะวันปิดภาคเรียนนั้นระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยกำหนดเวลาทำงานและวันหยุดราชการของสถานศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ข้อ ๖ กำหนดว่า วันปิดภาคเรียนให้ถือว่าเป็นวันพักผ่อนของนักเรียน ซึ่งสถานศึกษาอาจอนุญาตให้ข้าราชการหยุดพักผ่อนด้วยก็ได้ แต่ถ้ามีราชการจำเป็นให้ข้าราชการมาปฏิบัติราชการเหมือนการมาปฏิบัติราชการตามปกติ จึงเห็นได้ว่าวันปิดภาคเรียนนั้นเป็นวันปฏิบัติราชการตามปกติของข้าราชการครู เพียงแต่ถ้าไม่มีราชการจำเป็นที่สถานศึกษาสั่งให้มาปฏิบัติ ก็ไม่จำเป็นต้องมาปฏิบัติราชการ และให้ถือว่าเป็นวันหยุดพักผ่อนของข้าราชการครู ดังนั้น คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๑๔/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๔๙ ที่แต่งตั้งคณะกรรมการจัดทำรายงานการพัฒนาคุณภาพการศึกษาประจำปีของสถานศึกษาและให้ข้าราชการครูมาปฏิบัติราชการในวันปิดภาคเรียน จึงชอบด้วยกฎหมาย

ผู้ฟ้องคดีทั้งสองคัดค้านคำให้การว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งที่ ๓๔๓/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๔๙ ไม่เลื่อนขั้นเงินเดือนแก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสอง เนื่องจากขาดราชการนั้น เป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ขัดต่อมาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง (๒) และมาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ นอกจากนี้ เอกสารการประชุมที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กล่าวอ้างเป็นเอกสารที่ได้จัดทำขึ้นภายหลังเพื่อกลับแก้งผู้ฟ้องคดีทั้งสอง อันเนื่องมาจากกรณีที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้ร้องทุกข์เกี่ยวกับพฤติการณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ใช้อำนาจโดยมิชอบเรียกรับผลประโยชน์ในการประเมินเข้าสู่วิทยฐานะของผู้ฟ้องคดีทั้งสอง ทำให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โกรธและไม่พอใจ จึงได้กล่าวอาฆาตต่อผู้ฟ้องคดีทั้งสองในที่ประชุมว่าจะลงโทษผู้ไม่ให้ความร่วมมือ ผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้ร้องทุกข์ขอความเป็นธรรมต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามหนังสือลงวันที่

1๔ มิถุนายน ๒๕๔๙...

๔ มิถุนายน ๒๕๔๙ และลงวันที่ ๘ มิถุนายน ๒๕๔๙ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ได้พิจารณาคำร้องทุกข์ของผู้ฟ้องคดีทั้งสองแต่อย่างใด และในการพิจารณาเลื่อนชั้นเงินเดือน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็พยายามกลั่นแกล้งไม่เลื่อนชั้นเงินเดือนให้แก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสอง โดยวิธีการประเมินผลการปฏิบัติงานให้ต่ำกว่าเกณฑ์เพื่อไม่เลื่อนชั้นเงินเดือนให้แก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสอง แต่คณะกรรมการพิจารณาการเลื่อนชั้นเงินเดือนได้ทักท้วง เพราะผลการปฏิบัติงานของผู้ฟ้องคดีทั้งสองอยู่ในระดับดี และผลการสำรวจความนิยมในความประพฤติปฏิบัติตัวของผู้ฟ้องคดีทั้งสองอยู่ในระดับที่เป็นที่ยอมรับของประชาชน เพื่อนร่วมงาน และนักเรียน คำสั่งโรงเรียนบ้านลำพะเนียง ที่ ๑๔/๒๕๔๙ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการจัดทำรายงานการพัฒนาคุณภาพการศึกษาประจำปีของสถานศึกษา ลงวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๔๙ เป็นเอกสารที่สั่งให้ครูได้ปฏิบัติเป็นประจำทุกปี และก่อนออกคำสั่งก็ได้คุยกันในรายละเอียดในที่ประชุมงานที่จะต้องปฏิบัติและที่จะต้องส่งก่อนปิดภาคเรียนได้รับทราบกันทุกคน และผู้ฟ้องคดีทั้งสองก็ได้ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายในคำสั่งเสร็จเรียบร้อยแล้วก่อนปิดภาคเรียน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้สั่งให้คณะครูทั้งหมดให้มาช่วยกันสร้างหลักฐานเพื่อรับการประเมินวิทยฐานะของตนเอง แต่สร้างหลักฐานอื่นมาบังหน้า และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้แจ้งในที่ประชุมก่อนปิดภาคเรียนแล้วว่า จะมีครูบางส่วนไม่ได้หยุดในวันปิดภาคเรียน ๘ คน ส่วนข้าราชการครูผู้ใดประสงค์จะมาช่วยงานก็ได้ เพื่อให้ครูที่หวังผลประโยชน์มาช่วยงานเพิ่ม แม้แต่ครูที่กำลังลาคลอด ก็ถูกเรียกมาทำงานวิจัยแบบหลอกหลวง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ สั่งให้คณะทำงานเปลี่ยนแปลงสมุดบันทึกการประชุม จากเดิมใช้สมุดบันทึกสีแดงเป็นสมุดบันทึกสีเขียว ทั้งที่สมุดบันทึกเล่มเดิมใช้ไปเพียงครึ่งเล่ม โดยมีเจตนาเปลี่ยนข้อเท็จจริงในวาระการประชุมเพื่อเบี่ยงเบนข้อเท็จจริง ประกอบการลงโทษผู้ฟ้องคดีทั้งสอง บัญชีลงเวลาปฏิบัติราชการของข้าราชการครูในวันจันทร์ที่ ๓ เมษายน ๒๕๔๙ ลงชื่อมาปฏิบัติหน้าที่ ๑๒ คน ลากิจส่วนตัว ๑ คน ไปราชการ ๑ คน ไม่ทราบสาเหตุ ๕ คน วันอังคารที่ ๔ เมษายน ๒๕๔๙ มาปฏิบัติหน้าที่ ๑๔ คน หนึ่งคนไม่ลงชื่อเพราะมาแล้วไม่มีใครมาจริง และอีก ๒ คน ไม่ทราบสาเหตุ วันที่ ๕ เมษายน ๒๕๔๙ จะมีการลงชื่อผิดพลาดอย่างเห็นได้ชัดเจน ตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสองไม่มาโดยไม่ทราบสาเหตุ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้เลือกปฏิบัติต่อผู้ฟ้องคดีทั้งสอง เพราะเอกสารสมุดลงเวลาที่สร้างขึ้นมาเป็นเท็จ ผู้ไม่มาโดยไม่ทราบสาเหตุมีจำนวน ๕ คน แต่บันทึกว่าขาดราชการเพียง ๒ คน ผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้ทำหนังสือขอทราบผลการประเมิน และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือแจ้งผลการประเมินและข้อมูลการลาตามหนังสือ

ที่ ศธ ๐๔๐๖๘.๐๖๐/๒๖๔ ลงวันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๔๙ มีข้อเท็จจริงว่า ผ่านคะแนน
 การประเมิน ข้อมูลการลาไม่เกิน ไม่มีระบุว่าขาดราชการ ซึ่งผู้ฟ้องคดีทั้งสองไม่เข้าใจ
 ว่าการไม่เลื่อนขึ้นเงินเดือนในครั้งนี้เป็นความผิดฐานใด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ได้ปฏิบัติ
 ตามมาตรา ๒๗ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง
 พ.ศ. ๒๕๓๙ รายงานการประชุมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เมื่อวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๕๐ เป็นการ
 รายงานหลังจากมีคำสั่งไม่เลื่อนขึ้นเงินเดือนให้แก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองแล้ว และผู้ฟ้องคดีทั้งสอง
 ด้ร้องทุกข์ก่อนที่มีคำสั่งและหลังมีคำสั่งเลื่อนขึ้นเงินเดือน การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ วินิจฉัยว่า
 ผู้ฟ้องคดีทั้งสองขาดราชการนั้น เป็นการวินิจฉัยที่ไม่ครบองค์ประกอบ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
 เป็นข้าราชการในฐานะหัวหน้าหน่วยงานของรัฐ มีอำนาจครอบครองเอกสาร จะเพิ่มเติม
 หรือตัดต่ออย่างไรก็ได้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มิได้ปฏิบัติให้เป็นไปตามระเบียบ กฎหมาย
 หลักเกณฑ์ หรือวิธีการที่กฎหมายกำหนด จึงเป็นการวินิจฉัยที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย
 ข้ออ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถูกคำสั่งให้ไปช่วยราชการที่โรงเรียน
 อนุบาลสุริยาอุทัยพิมาย เนื่องจากถูกร้องเรียนจากชาวบ้าน คณะกรรมการสถานศึกษา
 นักเรียน และคณะครูนั้น เป็นการกล่าวอ้างที่คลาดเคลื่อนจากข้อเท็จจริง คือ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑
 ถูกกลั่นแกล้งจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้ร้องทุกข์ขอความเป็นธรรมต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
 และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามขั้นตอนของกฎหมาย แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
 ไม่แก้ไขเยียวยาความเดือดร้อนให้แก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสอง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พยายามหาทางลงโทษ
 ผู้ฟ้องคดีทั้งสอง กดดันคณะครูให้ความร่วมมือกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อหาทางเอาผิด
 เช่น บังคับครูเวรให้บันทึกรายงานว่าผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ปฏิบัติหน้าที่เวร ทั้งๆ ที่ทราบว่า
 ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ไปศึกษา ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่พิจารณาคำร้องทุกข์ของผู้ฟ้องคดีทั้งสอง
 ให้โอกาสผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้กลั่นแกล้งผู้ฟ้องคดีทั้งสองจนเรื่องบานปลาย ซึ่งเหตุการณ์ที่
 ประชาชน ผู้ปกครอง และครู ร้องเรียนมิได้เกี่ยวข้องกับผู้ฟ้องคดีทั้งสองแต่อย่างใด การที่
 ประชาชนร้องเรียนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นเพราะผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ
 ไม่โปร่งใส มีการทุจริตคอร์รัปชัน ชาวบ้านจึงร้องเรียนไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
 จึงได้ออกคำสั่งให้คณะครูทั้งหมดนอกจากผู้ฟ้องคดีทั้งสองให้มาปฏิบัติหน้าที่สร้างเอกสารเพื่อ
 แก้ข้อกล่าวหาของชาวบ้าน ซึ่งในคำสั่งให้ปฏิบัติหน้าที่ตรงกับวันปิดภาคเรียน (ตุลาคม ๒๕๔๙)
 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พยายามให้โอกาสผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ สร้างเอกสารเท็จ ทั้งที่พันกำหนดวันส่ง
 คำแก้ข้อกล่าวหาแล้ว แต่เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ สร้างเอกสารเท็จไม่ทัน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ก็ไม่

/ดำเนินการ...

ดำเนินการใดๆ ให้โอกาสต่อไปเรื่อยๆ จนคณะครูที่ไม่ได้พักผ่อนต้องมาช่วยกันสร้างหลักฐานเพื่อหักล้างข้อกล่าวหา ชาวบ้านไม่พอใจผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงรวมตัวกันเพื่อเดินขบวนขับไล่เรื่องที่เกิดขึ้นนั้นเป็นการนำมาผนวกเป็นเรื่องเดียวกันกับเรื่องร้องทุกข์ขอความเป็นธรรมของผู้ฟ้องคดีทั้งสอง ทั้งๆ ที่เป็นคนละเรื่อง และเหตุการณ์ดังกล่าวทำให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้รับความเสียหายเป็นที่รังเกียจของสังคม

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การเพิ่มเติมว่า เมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๙ ได้มีคณะชาวบ้านสำพะเนียง และคณะกรรมการนักเรียน นักเรียนและศิษย์เก่าโรงเรียนบ้านสำพะเนียง ได้เดินทางไปยังหนังสือต่อนายอำนาจ ศรีแสง รองผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครราชสีมา เขต ๗ (ในขณะนั้น) ขอให้ย้ายผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กับผู้ได้บังคับบัญชา คือ ผู้ฟ้องคดีทั้งสอง ออกจากพื้นที่ โดยมีมูลเหตุมาจากปัญหาความแตกแยกระหว่างผู้บริหารโรงเรียนกับครูผู้สอน ทำให้ครูจัดการเรียนการสอนได้ไม่เต็มที่ ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนต่ำลง ผู้บริหารไม่มีเวลาคิดเรื่องที่จะพัฒนาโรงเรียน คิดแต่เรื่องจะหักล้างข้อร้องเรียน ทำให้สภาพโรงเรียนเสื่อมโทรม ครูผู้สอนไม่มีขวัญและกำลังใจในการทำงาน เนื่องจากถูกผู้บริหารเรียกมาทำเอกสารแก้ข้อกล่าวหาที่ถูกร้องเรียนบ่อย ต่อมา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครราชสีมา เขต ๗ โดยคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงได้เสนอความเห็นต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นควรย้ายผู้บริหารโรงเรียนพร้อมทั้งผู้ฟ้องคดีทั้งสองออกจากพื้นที่ ในเบื้องต้นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้สั่งให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ไปช่วยราชการที่โรงเรียนบ้านหนองบง แต่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ต้องการที่จะไปช่วยราชการที่โรงเรียนดังกล่าว จึงได้ทำหนังสือถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อขอไปช่วยราชการที่โรงเรียนบ้านจอหอ หรือโรงเรียนบ้านกล้วยจอหอ หรือโรงเรียนบ้านโคกไผ่ - ขนาย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครราชสีมา เขต ๗ (ที่ถูกคือ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครราชสีมา เขต ๑) พร้อมทั้งขอเข้าพบผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อเจรจาขอไปช่วยราชการที่โรงเรียนที่ตนเองต้องการ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ให้ไปช่วยราชการที่โรงเรียนใกล้เคียงตามคำขอด้วยวาจาของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ คือ โรงเรียนอนุบาลสุริยา อุทัยพิมาย อำเภอพิมาย จังหวัดนครราชสีมา ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีทั้งสองที่ว่า การลงเวลาปฏิบัติราชการของข้าราชการครูในวันจันทร์ที่ ๓ เมษายน ๒๕๔๙ ลงชื่อมาปฏิบัติหน้าที่ ๑๒ คน ลากิจส่วนตัว ๑ คน ไปราชการ ๑ คน ไม่ทราบสาเหตุ ๕ คน แต่ถูกกล่าวหาว่าขาดราชการ ๒ คน เป็นการเลือกปฏิบัติ นั้น ผู้ที่ไม่ได้ลงเวลาปฏิบัติราชการโดยไม่ทราบสาเหตุ

/จำนวน...

จำนวน ๕ ราย คือ นางชั้นธมาศ หลวงเพชร ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ นายสุรวัช เพ็งพิณิจ นายสมชาย มาลาศรี และผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งต่อมานางชั้นธมาศและนายสุรวัชได้ยื่นใบลาปฏิบัติงานสำหรับนายสมชายได้ยื่นใบลาป่วย ส่วนผู้ฟ้องคดีทั้งสองไม่ได้ยื่นใบลาผู้บริหารในสมัยนั้น (นายมนัส พิมพ์ชาติ) จึงให้ขาดราชการในวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๔๙

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้การเพิ่มเติมว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งที่ ๓๔๓/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๔๙ ไม่เลื่อนขึ้นเงินเดือนแก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองเนื่องจากขาดราชการ การพิจารณาการเลื่อนขึ้นเงินเดือน ครั้งที่ ๒ (๑ ตุลาคม ๒๕๔๙) จะพิจารณาการปฏิบัติหน้าที่ตั้งแต่เดือนเมษายน ถึงเดือนกันยายน ๒๕๔๙ โดยที่โรงเรียนบ้านลำพะเนียงมีคำสั่งที่ ๑๔/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๔๙ แต่งตั้งคณะกรรมการจัดทำรายงานการพัฒนาคุณภาพการศึกษาประจำปีของสถานศึกษา ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้ลงลายมือชื่อรับทราบคำสั่งที่ ๑๔/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๔๙ ที่แต่งตั้งผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เป็นคณะกรรมการจัดทำรายงานการพัฒนาคุณภาพการศึกษาประจำปีของสถานศึกษาให้แล้วเสร็จตามกำหนดเวลา และผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้เข้าร่วมประชุมในการประชุมครั้งที่ ๑๓/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๒๘ มีนาคม ๒๕๔๙ และได้รับทราบมติที่ประชุมที่ให้จัดทำรายงานต่างๆ ให้แล้วเสร็จ ตามกำหนดเวลาแล้ว เมื่องานที่ได้รับมอบหมายไม่เสร็จจึงมีการดำเนินการต่อไปถึงเดือนเมษายน โดยในวันที่ ๓ ถึงวันที่ ๗ เมษายน ๒๕๔๙ ข้าราชการครูโรงเรียนบ้านลำพะเนียงมาปฏิบัติหน้าที่ราชการและลงลายมือชื่อมาปฏิบัติราชการ เมื่อมีข้าราชการครูไม่มาปฏิบัติราชการก็จะต้องมีการยื่นใบลา ซึ่งผู้ฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ได้ยื่นใบลา จึงทำให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ขาดราชการ ๑ ครั้ง เป็นเวลา ๕ วัน คือ ในวันที่ ๓ ถึงวันที่ ๗ เมษายน ๒๕๔๙ และผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ขาดราชการ ๑ ครั้ง เป็นเวลา ๑ วัน คือ ในวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๔๙ เมื่อมีการพิจารณาเลื่อนขึ้นเงินเดือนครั้งที่ ๒ (๑ ตุลาคม ๒๕๔๙) โรงเรียนบ้านลำพะเนียงได้มีการประชุมพิจารณาการเลื่อนขึ้นเงินเดือนข้าราชการครู ครั้งที่ ๒/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๔๙ ระเบียบวาระที่ ๔ คณะกรรมการได้พิจารณาว่าผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ไม่มาปฏิบัติราชการโดยไม่ทราบสาเหตุในวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๔๙ ถือว่าขาดราชการ ๑ ครั้ง ๑ วัน คณะกรรมการจึงมีมติไม่ให้เลื่อนขึ้นเงินเดือนแก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ เพราะขัดกับกฎ ก.พ. ว่าด้วยการเลื่อนขึ้นเงินเดือน พ.ศ. ๒๕๔๔ ข้อ ๗ (๔) และมีคะแนนประเมินเป็นที่ยอมรับได้ (๑๒๔ คะแนน) ส่วนผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้ขาดราชการทั้งสิ้น ๕ วัน ๑ ครั้ง และครึ่งวัน ๙ ครั้ง รวมขาดราชการ ๙ วันครึ่ง ๑๐ ครั้ง จึงมีมติไม่ให้เลื่อนขึ้นเงินเดือนแก่

/ผู้ฟ้องคดีที่ ๑...

ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เพราะขัดกับกฎ ก.พ. ว่าด้วยการเลื่อนขั้นเงินเดือน พ.ศ. ๒๕๔๔ ข้อ ๗ (๔) และมีคะแนนประเมินเป็นที่ยอมรับได้ (๑๕๐ คะแนน) ซึ่งต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในคราวประชุมครั้งที่ ๑๑/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๕๐ (ที่ถูกคือ เมื่อวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๔๙) ก็ได้พิจารณากฎหมาย ระเบียบ และแนวปฏิบัติที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งกฎ ก.พ. ว่าด้วยการเลื่อนขั้นเงินเดือน พ.ศ. ๒๕๔๔ แล้วได้ให้ความเห็นชอบในการออกคำสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนตามความเห็นของคณะกรรมการโรงเรียน ตามที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ได้ร้องทุกข์ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๔๙ กล่าวหาว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ปฏิบัติหน้าที่ราชการไม่ถูกต้องตามระเบียบแบบแผนของทางราชการ สร้างความแตกแยกในหมู่ข้าราชการครูในโรงเรียน และใช้วาจาล่วงละเมิดทางเพศกับข้าราชการครูสตรี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครราชสีมา เขต ๗ ที่ ๒๒๙/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๔๙ แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง และต่อมาผู้ฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๔๙ ร้องทุกข์ขอความเป็นธรรมต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณากรณีที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ขอย้ายออกจากพื้นที่เพื่อความปลอดภัยและความสะดวกในการปฏิบัติหน้าที่ราชการ หรือให้ย้ายผู้บังคับบัญชาออกจากสถานศึกษาอย่างใดอย่างหนึ่ง และขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ รับผิดชอบการสืบสวนข้อเท็จจริงในเรื่องที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ร้องทุกข์ขอความเป็นธรรมโดยรีบด่วน ทั้งนี้ เมื่อการสืบสวนข้อเท็จจริงแล้วเสร็จ คณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงเห็นว่าจากการสอบปากคำของชาวบ้านและคณะครู พร้อมทั้งพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องแล้ว เห็นว่าเพื่อเป็นการแก้ปัญหาคัดแย้งระหว่างผู้บริหารโรงเรียน คณะครู และชุมชน เพื่อให้เกิดประโยชน์แก่ทางราชการ เห็นควรย้ายผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พร้อมทั้งผู้ฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ออกจากพื้นที่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ไปช่วยราชการที่โรงเรียนบ้านหนองบง อำเภอโนนแดง จังหวัดนครราชสีมา และให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ไปช่วยราชการที่โรงเรียนบ้านหญ้าคา อำเภอประทาย จังหวัดนครราชสีมา เมื่อวันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๙ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้ยื่นหนังสือว่าผู้ฟ้องคดีที่ ๑ มีความประสงค์ไปช่วยราชการที่โรงเรียนบ้านจอหอ หรือโรงเรียนบ้านกล้วยจอหอ หรือโรงเรียนบ้านโคกไผ่ - หมาย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครราชสีมา เขต ๑ เพื่อการเดินทางที่สะดวก เพราะผู้ฟ้องคดีที่ ๑ มีบ้านพักอยู่ที่อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงแก้ไขคำสั่งให้ไปช่วยราชการที่โรงเรียนอนุบาลสุริยาอุทัยพิมาย อำเภอพิมาย จังหวัดนครราชสีมา เป็นการชั่วคราวเป็นเวลา ๑ ปี

/ศาลปกครองชั้นต้น...

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า โดยที่ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยกำหนดเวลาทำงานและวันหยุดราชการของสถานศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ข้อ ๖ กำหนดว่า วันปิดภาคเรียนให้ถือว่าเป็นวันพักผ่อนของนักเรียน ซึ่งสถานศึกษาอาจอนุญาตให้ข้าราชการหยุดพักผ่อนด้วยก็ได้ แต่ถ้ามียุทธการจำเป็นให้ข้าราชการมาปฏิบัติราชการเหมือนการมาปฏิบัติราชการตามปกติ ดังนั้น วันปิดภาคเรียนจึงเป็นวันปฏิบัติราชการตามปกติของข้าราชการครู เพียงแต่ถ้าไม่มีราชการจำเป็นที่สถานศึกษาจะสั่งให้มาปฏิบัติก็ไม่จำเป็นต้องมาปฏิบัติราชการและให้ถือว่าเป็นวันหยุดพักผ่อนของข้าราชการครู

การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่งตั้งคณะกรรมการจัดทำรายงานการพัฒนาคุณภาพการศึกษาประจำปีของสถานศึกษา และให้ข้าราชการครูมาปฏิบัติราชการในวันปิดภาคเรียน จึงเป็นการดำเนินการที่ชอบด้วยระเบียบกระทรวงศึกษาธิการดังกล่าว เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่างานที่ได้รับมอบหมายไม่แล้วเสร็จ จึงมีการดำเนินการต่อไปถึงเดือนเมษายน ๒๕๔๙ ข้าราชการครูโรงเรียนบ้านสำพะเนียงจึงมาปฏิบัติหน้าที่ราชการและลงลายมือชื่อมาปฏิบัติราชการเมื่อมีข้าราชการครูไม่มาปฏิบัติราชการก็ต้องยืนเฝ้า ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ไม่มาปฏิบัติราชการในวันที่ ๓ ถึงวันที่ ๗ เมษายน ๒๕๔๙ โดยไม่ได้ยื่นใบลา และผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ไม่มาปฏิบัติราชการในวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๔๙ โดยไม่ได้ยื่นใบลาเช่นกัน เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือที่ ศธ ๐๔๐๖๘.๐๖๐/๑๒๑ ลงวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๔๙ ให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองชี้แจงกรณีไม่มาทำงานในวันที่ ๓ ถึงวันที่ ๗ เมษายน ๒๕๔๙ ผู้ฟ้องคดีทั้งสองไม่ยื่นใบลา แต่มีหนังสือลงวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๔๙ ชี้แจงต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า ตามที่โรงเรียนมีความประสงค์ให้ข้าราชการครูไปปฏิบัติราชการในวันปิดภาคเรียนเป็นการละเมิดสิทธิ เพราะเป็นวันปิดภาคเรียน ถ้าหากว่าไม่มีเหตุจำเป็นที่จะทำให้ทางราชการเสียหาย หรือเกิดเหตุเร่งด่วน ถ้าไม่ปฏิบัติจะเกิดความเสียหายแก่ชาติบ้านเมืองเป็นอย่างยิ่ง เช่น เกิดอุทกภัย เกิดวาตภัย เกิดวินาศภัย หรือเกิดเหตุเร่งด่วนที่จะต้องปฏิบัติหน้าที่โดยทันทีนั้น จึงไม่อาจรับฟังได้กรณีจึงต้องถือว่าผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ไม่มาปฏิบัติราชการในวันที่ ๓ ถึงวันที่ ๗ เมษายน ๒๕๔๙ โดยไม่ได้ยื่นใบลา เป็นการขาดราชการ ๕ วัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ส่วนผู้ฟ้องคดีที่ ๒ แม้อ้างว่าลาป่วยในการประชุมโรงเรียนบ้านสำพะเนียง ครั้งที่ ๑๒/๒๕๔๙ และครั้งที่ ๑๓/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๒๗ ถึงวันที่ ๒๘ มีนาคม ๒๕๔๙ ก็ตาม การที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ไม่มาปฏิบัติราชการในวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๔๙ เมื่อได้รับแจ้งจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็ชอบที่จะยื่นใบลา การที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ยื่นใบลาจึงถือว่าขาดราชการ ๑ วัน เช่นเดียวกัน การที่คณะกรรมการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือน

/ข้าราชการครู...

ข้าราชการครูพิจารณาแล้วเห็นว่า แม้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองจะมีคะแนนประเมินเป็นที่ยอมรับได้ แต่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ขาดราชการครึ่งวัน ๙ ครั้ง ขาดราชการ ๕ วัน ๑ ครั้ง รวม ๑๐ ครั้ง ๙ วันครึ่ง และผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ไม่มาปฏิบัติราชการโดยไม่ทราบสาเหตุในวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๔๙ ถือว่า ขาดราชการ ๑ ครั้ง ๑ วัน จึงมีมติไม่ให้เลื่อนขั้นเงินเดือนแก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ตามข้อ ๗ (๔) ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการเลื่อนขั้นเงินเดือน พ.ศ. ๒๕๔๔ ต่อมา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครราชสีมา เขต ๗ ได้ประเมินเพื่อพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือน ครั้งที่ ๒ ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๙ ตามที่โรงเรียนในสังกัดเสนอขอเลื่อนขั้นเงินเดือนแก่ข้าราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงเสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณา โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ให้ความเห็นชอบแล้ว ในคราวประชุมครั้งที่ ๑๑/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๔๙ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้มีคำสั่ง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครราชสีมา เขต ๗ ที่ ๓๔๓/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๔๙ เลื่อนขั้นและอันดับเงินเดือนข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาในสังกัด โดยไม่เลื่อนขั้นเงินเดือนแก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ฟ้องคดีที่ ๒ จึงเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว และไม่จำเป็นต้องมีคำสั่งชี้แจงให้แก่ไขสมุดประวัติ (ก.พ. ๗) ตามคำขอของผู้ฟ้องคดี ส่วนกรณีที่ ผู้ฟ้องคดีทั้งสองอ้างว่า คำสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนข้าราชการครู/ลูกจ้างประจำ ครั้งที่ ๒ (๑ ตุลาคม ๒๕๔๙) ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากไม่ได้มีการแจ้งข้อเท็จจริงและให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสอง มีโอกาสโต้แย้งแสดงพยานหลักฐานก่อนมีคำสั่ง นั้น เห็นว่า การเลื่อนขั้นเงินเดือน เป็นคำสั่งทางปกครองตามกฎหมาย กระทำเมื่อวันที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความใน พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ อยู่ในข้อยกเว้นไม่จำเป็นต้อง ให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองมีโอกาสดังกล่าวได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและมีโอกาสโต้แย้ง และแสดงพยานหลักฐานของตนตามมาตรา ๓๐ วรรคสอง (๖) แห่งพระราชบัญญัติ วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีทั้งสองจึงไม่อาจรับฟังได้

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีทั้งสองอุทธรณ์ว่า กรณีที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ปฏิบัติราชการในวันที่ ๓ ถึงวันที่ ๗ เมษายน ๒๕๔๙ โดยไม่ได้ยื่นใบลาถือว่าขาดราชการ โดยไม่มีเหตุอันควร และผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ไม่มาปฏิบัติราชการในวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๔๙ โดยไม่ได้ยื่นใบลา เป็นการขาดราชการ ๑ วัน โดยไม่มีเหตุอันควร นั้น ผู้ฟ้องคดีทั้งสองเห็นว่า ในวันที่ ๓ ถึงวันที่ ๗ เมษายน ๒๕๔๙ เป็นวันหยุดภาคเรียนประจำภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๔๘ โดยก่อนปิดภาคเรียนดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ประชุมครูเพื่อแบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบ

/(ในระหว่าง...

(ในระหว่างปิดภาคเรียน) โดยในการประชุมครั้งที่ ๑๒/๒๕๔๙ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้แจ้งให้ คณะครูทราบว่าในระหว่างปิดภาคเรียนมีข้อราชการจะต้องดำเนินการเป็นการเร่งด่วน จึงได้แต่งตั้ง คณะทำงานเพื่อเตรียมความพร้อมรองรับการประเมินเข้าสู่วิทยฐานะผู้เชี่ยวชาญ (ครู คศ.๔ หรือผู้อำนวยการโรงเรียนระดับ ๙) ซึ่งเป็นตำแหน่งของผู้บริหาร จึงได้ให้ครู ที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับการจัดเตรียมเอกสารเข้าร่วมเป็นคณะทำงานจำนวน ๘ คน ผู้ฟ้องคดีทั้งสอง ไม่มีชื่อในคณะทำงาน จึงได้ไปปฏิบัติภารกิจส่วนตัวในวันปิดภาคเรียนตามปกติ ต่อมา ในวันที่ ๖ เมษายน ๒๕๔๙ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองไปปฏิบัติหน้าที่ในวันที่ ๖ เมษายน ๒๕๔๙ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับหนังสือแจ้งดังกล่าวจากนางพรพิมล ยี่สันเทียะ ในวันดังกล่าว เวลา ๒๑ นาฬิกา ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือลงวันที่ ๗ เมษายน ๒๕๔๙ ซึ่งแจ้งไปยัง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แล้ว แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้สั่งการให้เจ้าหน้าที่ธุรการของโรงเรียนตรวจสอบ วันลาของผู้ฟ้องคดีทั้งสอง ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้ชี้แจงเกี่ยวกับวันลา ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือ ที่ ศธ ๐๔๐๖๘.๐๖๐/๑๘๘ (ที่ถูกคือ หนังสือ ที่ ศธ ๐๔๐๖๘.๐๖๐/๑๘๙) ลงวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๔๙ ให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ชี้แจงข้อเท็จจริง ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือลงวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๔๙ ชี้แจงข้อเท็จจริงสาเหตุที่ไม่ได้มาปฏิบัติราชการในวันที่ ๖ เมษายน ๒๕๔๙ (ที่ถูกคือ วันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๔๙ และวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๔๙) ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็มีได้มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ปฏิบัติแต่อย่างใด ส่วนคำสั่งโรงเรียนบ้านสำพะเนียง ที่ ๑๔/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๔๙ แต่งตั้งคณะกรรมการจัดทำรายงานการพัฒนา คุณภาพการศึกษาประจำปีของสถานศึกษา โดยได้มีการประชุมครั้งที่ ๑๒/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๔๙ การทำแผนงานต่างๆ ของโรงเรียนก่อนปิดภาคเรียนให้เสร็จ ถ้าไม่เสร็จ ไม่ต้องปิดภาคเรียน และได้มีการประชุมติดตามงานคณะครูทุกคน ซึ่งผู้ฟ้องคดีทั้งสอง ได้ปฏิบัติหน้าที่ของตนครบถ้วนก่อนปิดภาคเรียนแล้ว และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้แจ้งให้ คณะครูทราบในที่ประชุมว่ามีคณะครูจำนวน ๘ คน ที่จะต้องทำงานเตรียมประเมิน สู่วิทยฐานะผู้เชี่ยวชาญ (ครู คศ.๔ หรือผู้อำนวยการโรงเรียนระดับ ๙) ซึ่งเป็นตำแหน่ง ความก้าวหน้าของผู้บริหาร นอกเหนือจากคณะครู ๘ คน สามารถหยุดราชการได้ แต่ถ้าครูคนใด ไม่มีภาระอยากมาช่วยงานก็มาได้ ผู้ฟ้องคดีทั้งสองและครูคนอื่นนอกเหนือจากครู ๘ คน จึงหยุดราชการเพื่อทำภารกิจ ผู้ฟ้องคดีทั้งสองจึงมิได้ขาดราชการ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กล่าวหาว่าขาดราชการแล้วเสนอไม่เลื่อนขั้นเงินเดือนให้แก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสอง จึงถือว่าเป็น การรายงานเท็จต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อกลั่นแกล้งผู้ฟ้องคดีทั้งสอง นอกจากนี้ เมื่อผู้ฟ้องคดีที่ ๑

/ได้ขอ...

ได้ขออนุญาตลาศึกษาต่อภาคนอกเวลาโดยใช้เวลาราชการบางส่วนตามหนังสือขออนุญาตลาศึกษาต่อภาคนอกเวลาราชการ ลงวันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๔๙ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างว่าตนไม่มีอำนาจอนุญาต โดยอ้างว่าต้องทำหนังสือหารือไปยังสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครราชสีมา เขต ๗ ต่อมา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครราชสีมา เขต ๗ มีหนังสือลงวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๔๙ ตอบข้อหารือว่า การขออนุญาตไปศึกษาต่อภาคนอกเวลาในวันศุกร์เป็นอำนาจของผู้อำนวยการโรงเรียนเป็นผู้ดำเนินการตามขั้นตอนตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการให้ข้าราชการไปศึกษาต่อและฝึกอบรมภายในประเทศ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๗ และสาขาวิชารัฐศาสตร์ที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ขออนุญาตไปศึกษาต่อภาคนอกเวลาเรียนนั้น มีคุณสมบัติที่ ก.ค. รับรองและกำหนดคุณสมบัติสำหรับข้าราชการครูให้เรียนได้ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ปกปิดเรื่องดังกล่าวไม่ยอมแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ จึงต้องทำหนังสือขอทราบผลการหารือดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงจะแจ้งผลการตอบข้อหารือให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ทราบ จากพฤติการณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าวเห็นได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีเจตนาถ่วงอ้อมไม่ปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนของทางราชการขาดความรู้ความสามารถต่อหน้าที่ ปกปิดซ่อนเร้นเอกสาร ทำให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับความเดือดร้อนเสียหาย กรณีที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า คำสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนข้าราชการครู/ลูกจ้างประจำ ครั้งที่ ๒ (๑ ตุลาคม ๒๕๔๙) เป็นกรณีไม่ต้องให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองมีโอกาสที่จะทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอ และมีโอกาสโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานตามมาตรา ๓๐ วรรคสอง (๖) แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ นั้น ผู้ฟ้องคดีทั้งสองเห็นว่า การออกคำสั่งทางปกครองที่อาจกระทบถึงสิทธิคุณกรณี เจ้าหน้าที่จะต้องให้คู่กรณีมีโอกาสที่จะได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและมีโอกาสโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานของตน อันเป็นหลักเกณฑ์ที่ประกันความเป็นธรรมในการปฏิบัติราชการ ดังนั้น เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กล่าวอ้างว่าผู้ฟ้องคดีทั้งสองขาดราชการเป็นเหตุให้ไม่ได้รับการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ผู้ทรงอำนาจออกคำสั่งทางปกครองก็ต้องเปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้มีโอกาสโต้แย้งข้อเท็จจริงและแสดงพยานหลักฐานสนับสนุนข้อโต้แย้งของตน อันเป็นการนำหลักการรับฟังพยานหลักฐานของคู่กรณีหรือการรับฟังอีกฝ่ายหนึ่ง ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ การที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า คำสั่งเลื่อนหรือไม่เลื่อนขั้นเงินเดือนแก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสอง

/อยู่ใน...

อยู่ในข้อบังคับไม่จำเป็นต้องให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองมีโอกาสที่จะทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอ และมีโอกาสโต้แย้งแสดงพยานหลักฐานของตนตามมาตรา ๓๐ วรรคสอง (๖) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว จึงเป็นการวินิจฉัยที่คลาดเคลื่อนต่อข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามแก้อุทธรณ์ว่า การปิดภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๔๘ เริ่มตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ซึ่งตามข้อ ๖ ของระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยกำหนดเวลาทำงานและวันหยุดราชการของสถานศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ กำหนดว่า วันปิดภาคเรียนให้ถือว่าเป็นวันพักผ่อนของนักเรียน ซึ่งสถานศึกษาอาจอนุญาตให้ข้าราชการหยุดพักผ่อนด้วยก็ได้ แต่ถ้ามีราชการจำเป็นให้ข้าราชการมาปฏิบัติราชการเหมือนการมาปฏิบัติราชการตามปกติ จึงเห็นได้ว่าวันปิดภาคเรียนเป็นวันหยุดพักผ่อนของนักเรียนเท่านั้น ไม่ใช่วันหยุดพักผ่อนของข้าราชการครู ข้าราชการครูยังต้องมาปฏิบัติราชการตามปกติ เพียงแต่สถานศึกษาอาจอนุญาตให้ข้าราชการครูหยุดพักผ่อนด้วยก็ได้ แต่ถ้ามีราชการจำเป็นให้ข้าราชการมาปฏิบัติราชการเหมือนการมาปฏิบัติราชการตามปกติ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านสำพะเนียง ไม่ได้มีคำสั่งอนุญาตให้ข้าราชการครูหยุดพักผ่อนในช่วงปิดภาคเรียน ข้าราชการครูทุกคนในโรงเรียนจึงต้องมาปฏิบัติราชการในช่วงปิดภาคเรียนตามปกติ และเมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งโรงเรียนบ้านสำพะเนียง ที่ ๑๔/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๔๘ แต่งตั้งคณะกรรมการจัดทำรายงานการพัฒนาคณาภพการศึกษาประจำปีของสถานศึกษา ซึ่งผู้ฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ฟ้องคดีที่ ๒ เป็นคณะกรรมการตามคำสั่งดังกล่าวด้วย จึงต้องมาปฏิบัติหน้าที่ราชการในช่วงปิดภาคเรียนด้วย และในการประชุมครั้งที่ ๑๒/๒๕๔๘ เมื่อวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๔๘ และการประชุมครั้งที่ ๑๓/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๘ มีนาคม ๒๕๔๘ ได้มีการกำหนดการทำแผนงานต่างๆ ของโรงเรียน แผนปฏิบัติราชการ งบประมาณประจำปี ปฏิทินการปฏิบัติงาน โครงการแต่ละงาน รายงานการประเมินตนเองของสถานศึกษา (SSR) รายงานการพัฒนาคณาภพการศึกษา รายงานการประเมินตนเองของข้าราชการครู (SAR) เอกสารธุรการประจำชั้นแบบ ปพ. ต่างๆ เอกสารการคำนวณต้นทุนการผลิต โดยให้ทำให้เสร็จก่อนเปิดภาคเรียน โดยให้ครูมาทำงานปกติ และที่ประชุมลงมติให้การกำหนดส่วนต่างๆ เพื่อจะได้เสร็จทันกำหนดเวลา ซึ่งการจัดทำแผนรายงานและเอกสารดังกล่าวข้างต้นมีความจำเป็นอย่างยิ่งในการจัดการศึกษาและพัฒนาคณาภพวิชาการของสถานศึกษา

/ให้เกิด...

ให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อนักเรียน ซึ่งเป็นหน้าที่หลักของผู้ประกอบวิชาชีพครู การให้ครูมาปฏิบัติหน้าที่ในวันปิดภาคเรียนตามปกติเพื่อจัดทำแผนรายงานและเอกสารดังกล่าวข้างต้นให้เสร็จก่อนเปิดภาคเรียนของปีการศึกษาต่อไป ก็เพื่อประโยชน์สูงสุดของสถานศึกษาและนักเรียน หากได้เกิดประโยชน์แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และเมื่อมีการตรวจสอบวันลาของข้าราชการครูในสังกัด พบว่าผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ไม่มาปฏิบัติราชการตั้งแต่วันที่ ๓ ถึงวันที่ ๗ เมษายน ๒๕๔๙ โดยไม่ทราบสาเหตุ และผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ไม่มาปฏิบัติราชการในวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๔๙ โดยไม่ทราบสาเหตุ จึงถือว่าผู้ฟ้องคดีทั้งสองขาดราชการ การที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้ชี้แจงว่าตามที่โรงเรียนมีความประสงค์ให้ข้าราชการครูไปปฏิบัติราชการในวันปิดภาคเรียนนั้น เห็นว่าเป็นการละเมิดสิทธิเพราะเป็นวันปิดภาคเรียน จึงได้ไปปฏิบัติภารกิจส่วนตัวในวันปิดภาคเรียน จึงไม่อาจรบกวนได้ เมื่อผู้ฟ้องคดีทั้งสองไม่ได้รับอนุญาตจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้หยุดพักผ่อนในวันที่ ๓ ถึงวันที่ ๗ เมษายน ๒๕๔๙ ผู้ฟ้องคดีทั้งสองจึงต้องมาปฏิบัติหน้าที่ตามปกติจนกว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะมีคำสั่งเปลี่ยนแปลงหรือมีคำสั่งอนุญาตให้ครูหยุดพักผ่อนในช่วงปิดภาคเรียนของนักเรียน เมื่อผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนของทางราชการ โดยขาดราชการในช่วงปิดภาคเรียนของนักเรียนในวันที่ ๓ ถึงวันที่ ๗ เมษายน ๒๕๔๙ และผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนของทางราชการโดยขาดราชการในช่วงปิดภาคเรียนของนักเรียนในวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๔๙ โดยที่ข้อ ๗ ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการเลื่อนขั้นเงินเดือน พ.ศ. ๒๕๔๔ กำหนดว่า ข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งจะได้รับการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนครั้งหนึ่งในแต่ละครั้งต้องอยู่ในหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้ ... (๔) ในครั้งปีที่แล้วมาต้องไม่ขาดราชการโดยไม่มีเหตุอันสมควร ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงเสนอไม่เลื่อนขั้นเงินเดือนให้แก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อขอความเห็นชอบจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ให้ความเห็นชอบในการประชุมครั้งที่ ๑๑/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๔๙ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้มีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครราชสีมา เขต ๗ ที่ ๓๔๓/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๔๙ เลื่อนขั้นเงินเดือนข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาในสังกัด โดยไม่ได้เลื่อนขั้นเงินเดือนแก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสอง จึงเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมาย

ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองอ้างว่าได้รับทราบเรื่องการขาดราชการเมื่อได้รับทราบคำสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มิได้แจ้งให้ทราบก่อนที่จะมีคำสั่งดังกล่าว จึงเป็นการปฏิบัติต่อผู้ฟ้องคดีทั้งสองที่ไม่ชอบด้วยระเบียบกฎหมายตามมาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง

/แห่งพระราชบัญญัติ...

แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ นั้น เป็นการอุทธรณ์เพื่อขอให้ศาลเพิกถอนคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครราชสีมา เขต ๗ ที่ ๓๔๓/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๔๙ เรื่อง เลื่อนขั้นและอันดับเงินเดือนข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ทราบและให้ชี้แจง และผู้ฟ้องคดีทั้งสองก็ได้มีหนังสือชี้แจงแก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จำนวน ๒ ฉบับ ครั้งที่ ๑ เป็นหนังสือลงวันที่ ๗ เมษายน ๒๕๔๙ เรื่อง ให้ข้าราชการครูมาปฏิบัติราชการ ครั้งที่ ๒ เป็นหนังสือลงวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๔๙ เรื่อง การตรวจสอบวันลา จึงถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ก็ได้มีโอกาสดำเนินการชี้แจงข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและทราบเรื่องแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้ปฏิบัติหน้าที่มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ แล้ว ประกอบกับมาตรา ๓๐ วรรคสอง (๖) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติให้ ความในวรรคหนึ่งมิให้นำมาใช้บังคับในกรณีอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ประกอบกฎกระทรวง ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ กำหนดให้คำสั่งทางปกครองในกรณี การบรรจุ การแต่งตั้ง การเลื่อนขั้นเงินเดือน การสั่งพักงาน หรือสั่งให้ออกจากงานไว้ก่อน หรือการให้พ้นจากตำแหน่งเป็นคำสั่งทางปกครองตามมาตรา ๓๐ วรรคสอง (๖) ดังนั้น การมีคำสั่งเลื่อนหรือไม่เลื่อนขั้นเงินเดือนแก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสอง จึงอยู่ในข้อยกเว้นไม่จำเป็นต้องให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองมีโอกาสดำเนินการชี้แจงข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและมีโอกาสโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานของตนแต่อย่างใด ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีทั้งสองจึงไม่อาจรับฟังได้ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เสนอไม่เลื่อนขั้นเงินเดือนครั้งที่ ๒ (๑ ตุลาคม ๒๕๔๙) ให้แก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสอง เพราะผู้ฟ้องคดีทั้งสองขาดราชการโดยไม่มีเหตุอันสมควร จึงเป็นการกระทำที่ขัดด้วยกฎหมาย มิใช่เสนอรายงานอันเป็นเท็จหรือกลั่นแกล้งผู้ฟ้องคดีทั้งสองแต่อย่างใด

ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ขออนุญาตลาศึกษาต่อภาคนอกเวลาราชการ โดยใช้เวลาราชการบางส่วน ตามหลักสูตรของมหาวิทยาลัยรามคำแหง สาขาวิทยบริการเฉลิมพระเกียรตินครราชสีมา คณะรัฐศาสตร์ ซึ่งได้กำหนดเวลาบรรยายคือวันศุกร์ เวลา ๑๗ นาฬิกา ถึง ๒๑ นาฬิกา วันเสาร์ เวลา ๘ นาฬิกา ถึง ๑๗ นาฬิกา ภาคเรียนที่ ๑ เริ่มเรียนวันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๔๙ ถึงวันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๔๙ โดยในวันศุกร์ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ขอใช้เวลาราชการในการเดินทางและเตรียมความพร้อมตั้งแต่เวลา ๑๓ นาฬิกา ถึง ๑๖ นาฬิกา ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้พิจารณาอนุญาตโดยให้ใช้เวลาราชการบางส่วนก่อนเวลาทำการ ๑ ชั่วโมง ๓๐ นาที นั่นก็คือผู้ฟ้องคดีที่ ๑ จะออกเดินทางไปศึกษาต่อ

/ในวันศุกร์...

ในวันศุกร์ได้เป็นเวลา ๑๕ นาฬิกา ซึ่งเป็นไปตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการให้ข้าราชการไปศึกษาต่อและฝึกอบรมภายในประเทศ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๗ ข้อ ๒๐ (ข) ที่กำหนดไว้ว่าให้ออกเดินทางจากสถานศึกษาหรือสำนักงานที่ตนปฏิบัติงานอยู่ก่อนเวลาเลิกปฏิบัติราชการได้ไม่เกินวันละ ๑ ชั่วโมง ๓๐ นาที การที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ออกจากโรงเรียนบ้านสำพะเนียงไปศึกษาต่อในวันศุกร์ ซึ่งเป็นวันทำการตามปกติตั้งแต่เวลา ๑๓ นาฬิกา จึงเป็นการออกไปนอกสถานศึกษาก่อนได้รับอนุญาตเป็นเวลา ๒ ชั่วโมง จึงถือว่าขาดราชการโดยไม่มีเหตุอันสมควร ซึ่งในช่วงเวลาดังตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๔๙ ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๙ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้ขาดราชการในวันศุกร์ครั้งวัน จำนวน ๙ ครั้ง ส่วนกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องทำหนังสือหรือถึงสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเกี่ยวกับข้าราชการครูขออนุญาตลาศึกษาต่อภายในประเทศ ก็เพื่อความชัดเจนและถูกต้องตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการให้ข้าราชการไปศึกษาต่อและฝึกอบรมภายในประเทศ พ.ศ. ๒๕๓๘ หากได้มีเจตนาถลันแกลังหรือไม่ปฏิบัติตามระเบียบกฎหมายแต่อย่างใดไม่ ดังที่ได้ให้การไว้ในตอนต้น การขาดราชการโดยไม่มีเหตุอันสมควรแม้เพียงครั้งวันก็ไม่ได้รับการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือน ตามกฎ ก.พ. ว่าด้วยการเลื่อนขั้นเงินเดือน พ.ศ. ๒๕๔๔ ข้อ ๗ ซึ่งกำหนดว่า ข้าราชการพลเรือนสามัญ ซึ่งจะได้รับการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนครั้งขึ้นในแต่ละครั้งต้องอยู่ในหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้ ... (๔) ในกรณีที่แล้วมาต้องไม่ขาดราชการโดยไม่มีเหตุอันสมควร เมื่อผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ไม่มาปฏิบัติราชการในวันที่ ๓ ถึงวันที่ ๗ เมษายน ๒๕๔๙ เป็นเวลา ๕ วัน และออกนอกสถานศึกษาไปศึกษาในวันศุกร์ก่อนเวลาที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อนุญาต จำนวน ๙ ครั้ง จึงถือได้ว่าขาดราชการโดยไม่มีเหตุอันสมควรเช่นกัน และผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ไม่มาปฏิบัติราชการในวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๔๙ เป็นเวลา ๑ วัน เมื่อมีการพิจารณาการเลื่อนขั้นเงินเดือน ครั้งที่ ๒ (๑ ตุลาคม ๒๕๔๙) ได้พิจารณาการปฏิบัติหน้าที่ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๙ ซึ่งได้มีการประชุมพิจารณาการเลื่อนขั้นเงินเดือนข้าราชการครู ครั้งที่ ๒/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๔๙ ระเบียบวาระที่ ๔ คณะกรรมการได้พิจารณาว่าผู้ฟ้องคดีที่ ๑ มีคะแนนเป็นที่ยอมรับได้ (๑๕๐ คะแนน) แต่ขาดราชการ ๕ วัน ๑ ครั้ง และครั้งวัน ๙ ครั้ง รวมขาดราชการ ๙ วันครั้ง ๑๐ ครั้ง ส่วนผู้ฟ้องคดีที่ ๒ มีคะแนนเป็นที่ยอมรับได้ (๑๒๔ คะแนน) แต่ไม่มาปฏิบัติราชการโดยไม่ทราบสาเหตุในวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๔๙ ถือว่าขาดราชการ ๑ ครั้ง ๑ วัน คณะกรรมการจึงมีมติไม่เลื่อนขั้นเงินเดือนแก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองเพราะขัดกับกฎ ก.พ. ว่าด้วยการเลื่อนขั้นเงินเดือน พ.ศ. ๒๕๔๔

/ข้อ ๗ (๔)...

ข้อ ๗ (๔) และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เสนอไม่เลื่อนชั้นเงินเดือนให้กับผู้ฟ้องคดีทั้งสอง เป็นการเสนอตามมติของคณะกรรมการพิจารณาการเลื่อนชั้นเงินเดือนข้าราชการครู โรงเรียนบ้านลำพะเนียง ครั้งที่ ๒/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๔๙ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงเสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณา โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาแล้วเห็นชอบตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เสนอ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้มีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครราชสีมา เขต ๗ ที่ ๓๔๓/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๔๙ เรื่อง เลื่อนชั้นและอันดับเงินเดือนข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาในสังกัด โดยไม่ได้เลื่อนชั้นเงินเดือนแก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองจึงเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมาย ขอให้ศาลปกครองสูงสุดยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีทั้งสอง

ศาลปกครองสูงสุดออกนั่งพิจารณาคดี โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมายระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ขณะที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองรับราชการเป็นข้าราชการครู โรงเรียนบ้านลำพะเนียง อำเภอโนนแดง จังหวัดนครราชสีมา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครราชสีมา เขต ๗ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านลำพะเนียง และเป็นผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้มีคำสั่งที่ ๑๔/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๔๙ แต่งตั้งคณะกรรมการจัดทำรายงานการพัฒนาคุณภาพการศึกษาประจำปีของสถานศึกษา และในการประชุมโรงเรียนบ้านลำพะเนียง ครั้งที่ ๑๒/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๔๙ กำหนดให้มีการทำแผนงานต่างๆ ของโรงเรียน เช่น แผนปฏิบัติการประจำปี ๒๕๔๙ แผนปฏิบัติราชการ งบประมาณประจำปี ปฏิทินปฏิบัติงาน โครงการแต่ละงาน รายงานการประเมินตนเองของสถานศึกษา (SSR) รายงานการพัฒนาคุณภาพการศึกษา รายงานการประเมินตนเองของข้าราชการครู (SAR) เอกสารธุรการประจำชั้น/แบบ ปพ. ต่างๆ เอกสารคำนวณต้นทุนการผลิต โดยให้ทำให้เสร็จก่อนปิดภาคเรียน หากทำไม่เสร็จไม่ต้องปิดภาคเรียน ให้ครูมาทำงานปกติ ในการประชุมโรงเรียนบ้านลำพะเนียง ครั้งที่ ๑๓/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๒๘ มีนาคม ๒๕๔๙ ที่ประชุมมีมติว่าให้จัดทำรายงานต่างๆ ให้แล้วเสร็จทันตามกำหนดเวลา ถ้าไม่เสร็จต้องทำต่อในช่วงปิดภาคเรียน ผู้ฟ้องคดีที่ ๑

/เข้าร่วม...

เข้าร่วมประชุมและลงชื่อในรายงานการประชุม ส่วนผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ได้เข้าร่วมประชุม แต่หมายเหตุในรายงานการประชุมว่า แจ้งลา ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ได้มาปฏิบัติราชการ ในวันที่ ๓ ถึงวันที่ ๗ เมษายน ๒๕๔๙ ส่วนผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ได้มาปฏิบัติราชการในวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๔๙ เมื่อมีการพิจารณาการเลื่อนขั้นเงินเดือนครั้งที่ ๒ (๑ ตุลาคม ๒๕๔๙) ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณาการเลื่อนขั้นเงินเดือนข้าราชการครู โรงเรียนบ้านสำพะเนียง โดยคณะกรรมการดังกล่าวได้มีการประชุมพิจารณาการเลื่อนขั้นเงินเดือนข้าราชการครู เมื่อวันที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๔๙ แล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ มีคะแนนประเมิน เป็นที่ยอมรับได้ (๑๕๐ คะแนน) แต่ขาดราชการครั้งวัน ๙ ครั้ง ขาดราชการ ๕ วัน ๑ ครั้ง รวม ๑๐ ครั้ง ๙ วันครึ่ง จึงมีมติไม่ให้เลื่อนขั้นเงินเดือนแก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ตามข้อ ๗ (๔) ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการเลื่อนขั้นเงินเดือน พ.ศ. ๒๕๔๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๒ มีคะแนน ประเมินเป็นที่ยอมรับได้ (๑๒๔ คะแนน) ไม่มาปฏิบัติราชการโดยไม่ทราบสาเหตุ ในวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๔๙ ถือว่าขาดราชการ ๑ ครั้ง ๑ วัน มีมติไม่ให้เลื่อนขั้นเงินเดือนแก่ ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ตามข้อ ๗ (๔) ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการเลื่อนขั้นเงินเดือน พ.ศ. ๒๕๔๔ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้เสนอต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นชอบตามความเห็นของ คณะกรรมการดังกล่าว ต่อมา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครราชสีมา เขต ๗ ได้ประเมิน เพื่อพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนครั้งที่ ๒ ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๙ ตามที่โรงเรียนในสังกัด เสนอขอเลื่อนขั้นเงินเดือนแก่ข้าราชการครู ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงเสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เพื่อให้ ความเห็นชอบในคราวประชุมครั้งที่ ๑๑/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๔๙ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้ความเห็นชอบแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครราชสีมา เขต ๗ ที่ ๓๔๓/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๔๙ เรื่อง เลื่อนขั้นและอันดับเงินเดือน ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาในสังกัด ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีทั้งสองไม่ได้เลื่อนขั้น เงินเดือน ผู้ฟ้องคดีทั้งสองเห็นว่าคำสั่งดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย เพราะผู้ออกคำสั่งไม่ได้ แจ้งข้อเท็จจริงเพื่อให้คู่กรณีมีโอกาสโต้แย้งก่อนมีคำสั่ง ผู้ฟ้องคดีทั้งสองมีหนังสือร้องทุกข์ ขอความเป็นธรรมต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แต่ไม่ได้รับแจ้งผลการพิจารณา ผู้ฟ้องคดีทั้งสองเห็นว่า คำสั่งไม่เลื่อนขั้นเงินเดือนให้ผู้ฟ้องคดีเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติ ราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ เพราะไม่ได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีทั้งสองโต้แย้งแสดง ข้อเท็จจริงพร้อมแสดงพยานหลักฐานก่อนมีคำสั่ง จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาล ศาลปกครองชั้นต้น

/มีคำพิพากษา...

มีคำพิพากษายกฟ้อง ผู้ฟ้องคดีทั้งสองอุทธรณ์ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษา
กลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นเป็นให้เพิกถอนคำสั่งดังกล่าว

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยตาม
อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีทั้งสองว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๓๔๓/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๕
ตุลาคม ๒๕๔๙ โดยความเห็นชอบของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ไม่เลื่อนขึ้นเงินเดือนให้แก่
ผู้ฟ้องคดีทั้งสอง เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยก่อนตามอุทธรณ์ของ
ผู้ฟ้องคดีทั้งสองว่า กระบวนการก่อนมีคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๓๔๓/๒๕๔๙ ลงวันที่
๕ ตุลาคม ๒๕๔๙ ที่ไม่เลื่อนขึ้นเงินเดือนให้แก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองชอบด้วยกฎหมายหรือไม่
โดยที่คดีนี้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองอุทธรณ์ว่ากระบวนการออกคำสั่งดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย
เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มิได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีทั้งสองโต้แย้ง
ข้อเท็จจริงและแสดงพยานหลักฐานของตนก่อนมีคำสั่งดังกล่าว เห็นว่า กรณีดังกล่าว
มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙
บัญญัติว่า ในกรณีที่คำสั่งทางปกครองอาจกระทบถึงสิทธิของคู่กรณี เจ้าหน้าที่ต้องให้คู่กรณี
มีโอกาสดังต่อไปนี้ที่จะได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและมีโอกาสโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐาน
ของตน และวรรคสอง บัญญัติว่า ความในวรรคหนึ่งมิให้นำมาใช้บังคับในกรณีดังต่อไปนี้
เว้นแต่เจ้าหน้าที่จะเห็นสมควรปฏิบัติเป็นอย่างอื่น ... (๖) กรณีอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง
และกฎกระทรวง ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติ
ราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ กำหนดว่า (๑) ให้คำสั่งทางปกครองในกรณี
การบรรจุ การแต่งตั้ง การเลื่อนขึ้นเงินเดือน การสั่งพักงาน หรือสั่งให้ออกจากงาน
ไว้ก่อน หรือการให้พ้นจากตำแหน่ง เป็นคำสั่งทางปกครองตามมาตรา ๓๐ วรรคสอง (๖)
จากบทบัญญัติดังกล่าวจึงเห็นได้ว่า การมีคำสั่งเกี่ยวกับการเลื่อนขึ้นเงินเดือนเป็นกรณีที่
กฎหมายให้อำนาจเจ้าหน้าที่ออกคำสั่งโดยไม่จำเป็นต้องให้คู่กรณีมีโอกาสดังต่อไปนี้ที่จะได้รับทราบ
ข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและมีโอกาสโต้แย้งแสดงพยานหลักฐานของตนก่อนมีคำสั่งดังกล่าว
ดังนั้น แม้การออกคำสั่งดังกล่าวจะมีได้ให้คู่กรณีมีโอกาสดังต่อไปนี้ที่จะได้รับทราบข้อเท็จจริง
อย่างเพียงพอและมีโอกาสโต้แย้งแสดงพยานหลักฐานของตนก็ไม่มีผลให้คำสั่งไม่ชอบ
ด้วยกฎหมาย แต่อย่างไรก็ตาม คดีนี้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้ยอมรับข้อเท็จจริงตามคำอุทธรณ์

/ของผู้ฟ้องคดี...

ของผู้ฟ้องคดีทั้งสองว่า เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้สั่งการให้เจ้าหน้าที่ธุรการของโรงเรียน ตรวจสอบวันลาของผู้ฟ้องคดีทั้งสอง ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้ชี้แจงเกี่ยวกับวันลาดังกล่าวแล้ว และต่อมาเมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือ ที่ ศษ ๐๔๐๖๘.๐๖๐/๑๘๙ ลงวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๔๙ ให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ชี้แจงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับวันลา ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ก็ได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๔๙ ชี้แจงข้อเท็จจริงให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบถึงสาเหตุที่ไม่ได้มา ปฏิบัติราชการดังกล่าว โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็ได้มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ปฏิบัติแต่อย่างใด จึงเห็นได้ว่า การที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้ชี้แจงเกี่ยวกับวันลาต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จำนวน ๒ ครั้ง ก่อนมีคำสั่งดังกล่าว จึงถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้รับทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอ และมีโอกาสโต้แย้งแสดงพยานหลักฐานของตน เกี่ยวกับกรณีที่มีการกล่าวอ้างว่าผู้ฟ้องคดีทั้งสอง ขาดราชการโดยไม่เหตุอันสมควร และเป็นผลให้มีการออกคำสั่งไม่เลื่อนขั้นเงินเดือนให้แก่ ผู้ฟ้องคดีทั้งสองแล้ว ดังนั้น กระบวนการก่อนมีคำสั่งดังกล่าวจึงชอบด้วยกฎหมาย ตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ประกอบกับ กฎกระทรวง ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการ ทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ แล้ว

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยประการต่อมาว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสองเป็นผู้มีสิทธิ ที่จะได้รับการเลื่อนขั้นเงินเดือนครั้งขึ้นหรือไม่ โดยมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยก่อนว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสอง ขาดราชการโดยไม่มีเหตุผลอันสมควรหรือไม่ เห็นว่า มาตรา ๗๓ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติ ระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ บัญญัติว่า การเลื่อนขั้นเงินเดือนของ ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ให้ผู้บังคับบัญชาแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นพิจารณา โดยการพิจารณาให้ยึดหลักคุณธรรม มีความเที่ยงธรรม เปิดเผย โปร่งใส และพิจารณาจาก ผลการปฏิบัติงานเป็นหลัก และความประพฤติในการรักษาวินัย คุณธรรม จริยธรรม และ จรรยาบรรณวิชาชีพ ... วรรคสาม บัญญัติว่า หลักเกณฑ์และวิธีการเลื่อนขั้นเงินเดือนให้เป็นไป ตามที่กำหนดในกฎ ก.ค.ศ. และมาตรา ๑๓๓ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติว่า ในระหว่างที่ยังมิได้ตราพระราชกฤษฎีกา หรือ ก.ค.ศ. ยังมีได้ออกกฎ ข้อบังคับ ระเบียบ หรือจัดทำ มาตรฐานตำแหน่ง วิจัยฐานะ หรือกำหนดกรณีใดเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ ให้นำพระราชกฤษฎีกา กฎ ก.พ. กฎ ก.ค. มติ ก.พ. มติ ก.ค. มติคณะรัฐมนตรี ระเบียบ มาตรฐาน กำหนดตำแหน่ง หรือกรณี ก.ค. หรือ ก.พ. กำหนดไว้แล้ว ซึ่งใช้บังคับอยู่เดิมมาใช้บังคับ โดยอนุโลม และข้อ ๗ ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการเลื่อนขั้นเงินเดือน พ.ศ. ๒๕๔๔ กำหนดว่า

/ข้าราชการ...

ข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งจะได้รับการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนครั้งหนึ่งในแต่ละครั้งต้องอยู่ในหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้ ... (๔) ในครั้งปีที่แล้วมาต้องไม่ขาดราชการโดยไม่มีเหตุอันสมควร เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสองเป็นข้าราชการครู ซึ่งในขณะที่เกิดคดีพิพาท ยังมีได้มีการประกาศใช้กฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการเลื่อนขั้นเงินเดือน ดังนั้น การเลื่อนขั้นเงินเดือนของผู้ฟ้องคดีทั้งสองจึงต้องนำกฎ ก.พ. ว่าด้วยการเลื่อนขั้นเงินเดือน พ.ศ. ๒๕๔๔ มาบังคับใช้แก่ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาโดยอนุโลม ทั้งนี้ ตามมาตรา ๑๓๓ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ กล่าวคือ ผู้ฟ้องคดีทั้งสองจะมีสิทธิได้รับการเลื่อนขั้นเงินเดือนครั้งหนึ่งในแต่ละครั้งนั้น ในครั้งปีที่แล้วมาต้องไม่ขาดราชการโดยไม่มีเหตุอันสมควร คดีนี้ผู้ฟ้องคดีทั้งสอง อุทธรณ์ว่า ในครั้งปีที่แล้วมาผู้ฟ้องคดีทั้งสองมิได้ขาดราชการ โดยเหตุที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ มิได้มาปฏิบัติราชการในวันที่ ๓ ถึงวันที่ ๗ เมษายน ๒๕๔๙ และผู้ฟ้องคดีที่ ๒ มิได้มาปฏิบัติหน้าที่ราชการในวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๔๙ เนื่องจากวันดังกล่าวเป็นวันปิดภาคเรียนประจำภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๔๘ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้แจ้งให้คณะครูทราบว่าเป็นระหว่างปิดภาคเรียนมีข้อราชการจะต้องดำเนินการเป็นการเร่งด่วน จึงได้แต่งตั้งคณะทำงาน เพื่อเตรียมความพร้อมรองรับการประเมินเข้าสู่วิทยฐานะผู้เชี่ยวชาญ (ครู คศ.๔ หรือ ผู้อำนวยการโรงเรียนระดับ ๙) ซึ่งเป็นตำแหน่งของผู้บริหาร จึงได้ให้ครูที่เกี่ยวข้องกับการจัดเตรียมเอกสารเข้าร่วมเป็นคณะทำงานจำนวน ๘ คน ผู้ฟ้องคดีทั้งสองไม่มีชื่อในคณะทำงาน จึงได้ไปปฏิบัติภารกิจส่วนตัวในวันปิดภาคเรียนตามปกติ เห็นว่า ข้อ ๖ ของระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยกำหนดเวลาทำงานและวันหยุดราชการของสถานศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ กำหนดว่า วันปิดภาคเรียนให้ถือว่าเป็นวันพักผ่อนของนักเรียน ซึ่งสถานศึกษาอาจอนุญาตให้ข้าราชการหยุดพักผ่อนด้วยก็ได้ แต่ถ้ามีราชการจำเป็น ให้ข้าราชการมาปฏิบัติราชการเหมือนการมาปฏิบัติราชการตามปกติ ดังนั้น วันปิดภาคเรียน จึงเป็นวันปฏิบัติราชการตามปกติของข้าราชการครู เพียงแต่ถ้าไม่มีราชการที่จำเป็นที่สถานศึกษาจะสั่งให้มาปฏิบัติก็ไม่จำเป็นต้องมาปฏิบัติราชการและให้ถือว่าเป็นวันหยุดพักผ่อนของข้าราชการครู เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ก่อนปิดภาคเรียนที่ ๒ ของปีการศึกษา ๒๕๔๘ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่งตั้งคณะกรรมการจัดทำรายงานการพัฒนาคุณภาพการศึกษาประจำปีของสถานศึกษา ๒๕๔๘ เพื่อจัดทำแผนงานต่างๆ ของโรงเรียนให้แล้วเสร็จก่อนปิดภาคเรียน เมื่อพิจารณาคำสั่งโรงเรียนบ้านสำพะเนียง ที่ ๑๔/๒๕๔๙

/เรื่อง...

เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการจัดทำรายงานการพัฒนาคุณภาพการศึกษาประจำปีของสถานศึกษา
 ลงวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๕๙ ปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสองเป็นคณะกรรมการจัดทำรายงาน
 ดังกล่าวด้วย เมื่อการดำเนินการจัดทำแผนงานดังกล่าวและแผนงานอื่นๆ ไม่แล้วเสร็จ
 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงขอที่จะให้ข้าราชการครูมาปฏิบัติราชการในวันปิดภาคเรียนได้ตามข้อ ๖
 ของระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยกำหนดเวลาทำงานและวันหยุดราชการของสถานศึกษา
 พ.ศ. ๒๕๔๗ ดังนั้น ข้าราชการครูโรงเรียนบ้านสำพะเนียงจึงต้องมาปฏิบัติหน้าที่ราชการ
 และลงลายมือชื่อมาปฏิบัติราชการ หากข้าราชการครูรายใดไม่มาปฏิบัติราชการก็จะต้อง
 ยื่นใบลา ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ไม่มาปฏิบัติราชการในวันที่ ๓ ถึงวันที่ ๗ เมษายน ๒๕๕๙ และ
 ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ไม่มาปฏิบัติราชการในวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๕๙ และเมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
 มีหนังสือ ที่ ศธ ๐๔๐๖๘.๐๖๐/๑๒๑ ลงวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๙ ให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ชี้แจง
 กรณีดังกล่าว และผู้ฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือชี้แจงต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า กรณีที่โรงเรียน
 มีความประสงค์ให้ข้าราชการครูไปปฏิบัติราชการในวันปิดภาคเรียนเป็นการละเมิดสิทธิ
 เพราะเป็นวันปิดภาคเรียน ถ้าหากว่าไม่มีเหตุจำเป็นที่จะทำให้ทางราชการเสียหาย หรือ
 เกิดเหตุเร่งด่วน ถ้าไม่ปฏิบัติจะเกิดความเสียหายแก่ชาติบ้านเมืองเป็นอย่างยิ่ง เช่น
 เกิดอุทกภัย เกิดवादภัย เกิดวินาศภัย หรือเกิดเหตุเร่งด่วนที่จะต้องปฏิบัติหน้าที่โดยทันที
 โดยผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ก็มีได้ยื่นใบลา นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ขออนุญาตไปศึกษา
 นอกเวลาราชการ แต่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ขอลาออกไปในเวลาราชการ ซึ่งตามระเบียบจะขอลาก่อน
 ได้วันละไม่เกินหนึ่งชั่วโมงครึ่ง แต่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ออกไปเรียนในเวลาราชการตั้งแต่เวลา
 ๑๓ นาฬิกา ถึง ๑๖.๓๐ นาฬิกา เกินเวลาที่ระเบียบกำหนดจำนวน ๙ ครั้ง จึงเป็นกรณี
 ที่ต้องยื่นใบลา เมื่อผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ยื่นใบลาตามระเบียบราชการ จึงต้องถือว่าผู้ฟ้องคดีที่ ๑
 ขาดราชการโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ส่วนผู้ฟ้องคดีที่ ๒ แม้ในขณะที่มีการประชุมโรงเรียน
 บ้านสำพะเนียงครั้งที่ ๑๒/๒๕๕๙ และครั้งที่ ๑๓/๒๕๕๙ เมื่อวันที่ ๒๗ ถึงวันที่ ๒๘ มีนาคม ๒๕๕๙
 ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ได้ลาป่วย ทำให้ไม่ทราบกรณีที่ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แจ้งกำหนดให้มาปฏิบัติราชการ
 ในช่วงระยะเวลาดังกล่าวก็ตาม แต่เมื่อผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ได้รับแจ้งจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็ชอบ
 ที่จะยื่นใบลาตามระเบียบราชการ เมื่อผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ไม่มาปฏิบัติราชการในวันที่ ๓ เมษายน
 ๒๕๕๙ และไม่ยื่นใบลา จึงถือว่าขาดราชการเช่นเดียวกัน แม้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองจะมีคะแนนประเมิน
 เป็นที่ยอมรับได้ แต่เมื่อในครั้งปีที่แล้วมา ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ขาดราชการครึ่งวัน ๙ ครั้ง
 ขาดราชการ ๕ วัน ๑ ครั้ง รวม ๑๐ ครั้ง จำนวน ๙ วันครึ่ง และผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ขาดราชการ

/๑ ครั้ง...

๑ ครั้ง จำนวน ๑ วัน จึงไม่มีสิทธิที่จะได้รับการเลื่อนชั้นเงินเดือนครั้งขึ้น ตามข้อ ๗ (๔) ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการเลื่อนชั้นเงินเดือน พ.ศ. ๒๕๔๔ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครราชสีมา เขต ๗ ที่ ๓๔๓/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๔๙ เรื่อง เลื่อนชั้นและอันดับเงินเดือนข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ในสังกัด โดยไม่เลื่อนชั้นเงินเดือนแก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสอง โดยความเห็นชอบของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย

พิพากษายืน

นายสมชาย เอ็มไอช
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายวิษณุ วัลญญู
ตุลาการหัวหน้าแผนกคดีวินัยการคลัง
และการงบประมาณในศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการหัวหน้าคณะ

นายประสิทธิ์ศักดิ์ มีลาภ
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายสมชัย วัฒนการุณ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายบรรจงศักดิ์ วงศ์ปราชญ์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

A large, stylized handwritten signature in black ink.

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายอาจินต์ พัททองพรรณ

